ډالۍ

. هغه چاته چې زما او زما له ساده باده هنر سره مینه لري

په درنښت

ستاسو جلان

www.sikaraam.com

دویم ګام

نه پوهیږم دغه کړې وړې کړښې چې د شعر په نوم مې کښلي دي او ستاسو ددرنو مخ ته یې ږدم د خپل ځان او د خپلې ټولنې به مې څنګه او څومره ترجماني کړې وي؟ دا زما د ادب او په ځانګړې ډول د شعر او شاعرۍ په خوږ نړۍ کې دویم ګام دی .
لومړی ګام مې دګلپانو اتڼ کتاب و او دویم ګام مې د هېندارو درې په نوم دی . ښایي زه په دې کتاب کې ډېرې نیمګړتیاوې ولرم ځکه چې انسان یم او انسان سنیمګړی وي . نو که تاسو درانه ماته خپلې نیمګړتیاوې په ګوته کړی دا به نه یوازې ستاسو له ماسره بلکې د پښتنې ادب او پښتنې شعر سره لویه مرسته وي . په همدې هیله ستاسو د خوږو نظرونو ،فکرونو ، ذوقونو اوذهنونو په لور د هېندارو د درې دروازه پرانیزم .

په انساني مینه

ستاسو جلان

غبرګولی ۱۳۹۰ ۱۵

کابل ژوندون راډیو تلویزیون

مننې

له ګران دوست او ځوان شاعر هارون پرهر څخه په مینه مننه کوم

چې ددې کتاب د چاپ لګښت یې په غاړه واخیست له خپل فرهنګ له خپلې خوږې پښتو ژبې سره یې مینه همداسې تانده غواړم د هیواد تکړه لیکوال محمد نبي تدبیرڅخه زیاته مننه چې ددې کتاب اوډونه یې وکړه او دچاپ په اړه یې نیکې مشورې راکړې او د قدرمن دوست کفایت الله جان څخه ډېره مننه کوم چې د هیندارو درې پشتۍ یې جوړه کړه

په درنښت

جلان

ځانګړني

نوم : د هېندارو دره

شاعر: سيدجيلاني جلان

خپرندوی: د ځاځي بابا ادبي ټولنه

دچاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه

لومړی چاپ :۱۳۹۰ لمریز- ۲۰۱۱ زيږديز کال

اوډون : محمد نبي تدبير

پښتی : کفايت الله جان

دشاعرد اړيکو شميري :۰۰۹۳۷۹۹۵۷۶۷۶۲\ ۰۰۹۳۷۷۷۵۷۶۷۶۲

برېښليک : jillani_jallan@yahoo.com

Jallan88@hotmail.com

چاپچاري : دانش خپرندويه ټولنه پېښور

www.sikaraam.com

یار بې مینې ترخه وخت نه خواږه کاږي

زورور دی له ډېرې اوبه کاږي

شوخ ماشوم یې د پلو زینه کې ناست دی

له پیچکو یې تاوکړي ویښته کاږي

خوله به راکړي د یاغي غرور نه لاندې

ژرنده لواړه دانه خوري خو اوړه کاږي

عجیبه د هنري تابلو کشش دی

په ولاړ نظر د ځان په لور زړه کاږي

یار چې ما بیلوي دا یې بې ننګي ده

ننوتي خلک څوک له کاله کاږي؟

ها ساده جلان دي داسې بلا وړی

چې د وينو له سره رنګ يې سکاره کاږی.

زمری ۱۳۸۶ ۲۷

غزنی

څرخې يې نازونه په انکار انکار خبرو کې

ته وا ګلان رپې نرې باد ته په ډبرو کې

ستا د محبت ملاتړ لرو چې ځو د اور په لار
ګوره جنګيالي هم څه نا څه ډاډه وي زغرو کې

پاڅه حوصله د درد په وړاندې ځوانه مه بايله!
ژوند دی سړی لوېږي د حالاتو په ژورو کې

ښار به سندريز سړي په لاس لري منمه خو
يو نيم شرنګېدلی شاعر هم شته په ښترو کې

ناست چې د پرهر رڼا ته بيا جلان يوازې دی
تار د چا د مينې غزوي به په سندرو کې

سلواغه ۱۳۸۷ ۱۷

کابل نوا راډيو

له ورځې تښتم چې له شوره ډکه ستا غونډۍ ده

شپې ته پناه وړمه شپه چوپه ده زما غونډۍ ده

په دغه دښته کې شاید دمیني قتل شوی

په دغه دښته کې اوس هم د زړه درزا غونډۍ ده

!ستا د قربان قربان خبره مې اوس هم جانانه

د زړه په لپه کې راټوله د دعا غونډۍ ده

مینې یې داسې کړم چې ګورم ایینه کې ځان ته

وایم چې دا ځیره خو څه نا څه اشنا غونډۍ ده

!زه په کې وینم د درد ځای ځای منظرې جلانه

ستا شاعري ټوله د واورې د رڼا غونډۍ ده

سلواغله ۱۳۸۷ ۱۲

کابل

www.sikaraam.com

نه هغه مست یم او نه دنګ دمیناري غونډې یم

اوس د وجود په اوږو بار د جنازې غونډې یم

ای ! چې مې وژني نو چاړې او خنجر ځله راوړې؟

زه خو په مازې باد ورکیږم د ایرې غونډې یم

رانه چاپېر دی د حالاتو د لمبو سمندر

زه یې په منځ کې د شډلې جزیرې غونډې یم

په دومره خلکو کې هیڅا زړه پورې ونه نیوم

په دومره خلکو کې زه څومره بې اسرې غونډې یم

مه مې راسپیره کنه ګراني راته وبه ژاړې

د ستا جلان اوس د دردونو د کيسي غونډۍ يم

مرغومي ۱۳۸۷ ۱۱

کابل نوا راډيو

زړه مي هله سندريزه لمبه واخلي

چې یو ګل پاڅي له بل ګله خوله واخلي

د ښایست زور ته دې هغه وخت قایل شم
باد چې خوله دګه کړي ګرد دې له پله واخلي

سره اوسپین به په ژړا ورته دلی کړي
زماني به ملنګانو نه وړه واخلي

شاعري مې دمور جاني مرګ خوړه کړه
ګني څوک به دېر وخت نه خواږه واخلي

جلان دېر پخوا قاتل جانان وژلی
په دې بیا قتل به څه خوند له مړه واخلي

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۶
غزنی

زه د گمان په قدم تلم په لمبو واوښتمه

ښېرته چې راغلم د خپل تن په ایرو واوښتمه

دومره مې هم د یو چا تورو پېښو ته مه رغړوه

همدا دې بس ده چې له کلکې پېښتو واوښتمه

ستا دوې خبرې ستا پرشونډو نیغې وڅرخیدې

چې زړه ته کوز شم په دوو مړو زمانو واوښتمه

په وینو سور غشی مې وموند پکې ته ښکاریدې

ستا په انځور کې هم د مرگ په نیزو واوښتمه

ما یې د اوښکو ترشا پاڼې دمات زړه ولوستې

جلانه ! یاره په لیکلو ښیرو واوښتمه

داسې نه ده چې له مونږه خطا وار دی

دا ساده موسکا د خدای دربار ته لار دی

نڅومه د ژوندون د پاچا لوښه

پخه شپه، بله ډیوه مست مې ستار دی

ښکلا زړونو ته پیدا ده زړونه عشق ته

یو ګلاب نه مې زده کړی دا شعار دی

لږ دشرم سالو پورته کړه له مخه

د سپوږمۍ په رانه کلي کې مې کار دی

پسرلی د تورو څڼو مبار ک شه

لیونو ته له ازله دار تیار دی

اوس ګنډي د وخت څیرلې ښکلا ګانې

ستا جلان دسندریزې ستنې تار دی

ځومره مغرور وم ځومره ښه خوی د ملنګ مې وکړو

زه چې د زړه له بامه ولویدمه شرنګ مې وکړو

یاد دې چې نیمه شپه کې ور دزړه راوټکاوه

ماهم خوب پرېښوده ښه وژړیدم ننګ مې وکړو

جانانه! اوس مې له نیم ژواندې ځوانی لرې ګرځه

لکه د لومې تار د درد سیلی ته ترنګ مې وکړو

دیوې نوې ښکلا ژبه یې په ګوتو راکړه

چې د طبعیت له لونګین غره سره جنګ مې وکړو

جلانه مړ شې اخر دومره بې غورې ځنګه وې

پاڼه د ګل وم داده اوسپنه شوم زنګ مې وکړو

وري ۱۳۸۵ ۲۲

کابل نوی کارته

مونږ چیرې نه کړ د ژوند بل اړخ باندې ستړی فکر

مونږ د ایستلې تورې لاندې مدام وړی فکر

وخت د سړو تودو حالاتو اوبه خوله کې ورکړې

خو ژوندی نه شو د پښتون د ولس مړی فکر

دا چې مونږ څومره یو ضعیف خلک دا بیله کیسه

مګر مونږ تل بللی خپل فکر پیاوړی فکر

مونږه په هر عصر کې دا پانګه خوندي ساتلې

نه بل ته وړی نه مو بل نه دی راوړی فکر

!مونږ به تر هغې یو دبل د لاس اله جلانه

تر څو چې نکړو د علمیت د کاله غړی فکر

غبرگولی ۱۳۸۸ ۲۹

کابل نوا راډیو

ژوند مې ټول ورته ډالۍ دی یو سړی دی یو سړی دی

په ورغوي کې مې پېټ دی شین غمی دی یو سړی دی

په زیړ سترګو رواجونو د ځوانۍ د غرور پېښې پړدي

ټینګ مې ونیسې په غیږ کې لیونی دی یو سړی دی

ګلدرې پسې نسکورې د ګلابو د ګوګړو

څه جذاب حسن ترې اورې پسرلی دی یو سړی دی

هلته لرې د باغ سر کې دکونډۍ ونې نه لاندې

دا چې ورو ورو را روان دی دی دی دی یو سړی دی

دومره ګران یم پرې جلانه چې خپل ځان ګڼې جلان

خو پر ما هم دومره ګران دی چې زړګی دی یو سړی دی

ورې ۱۳۸۶ ۵

غزنی

www.sikaraam.com

په تورو څنو رنه سیوري له سپین شال وربېږي

واه! د طبیعت په ګلدرو باندې جمال وربېږي

لکه شنه غوړګه اوړي راوړي زړونه ځان سره وړي

له ګلابي اشنا نه څه عجب کمال وریږي

چې په هنر کړمه ځان ځای دیار په مړو سترګو کې

پرما ګل زېږې منظرې هغه مهال وربېږي

پرون یې دېر په صمیمي انداز له خولې ووتل

ګرانه! مخونه چې نږدې شي پرې وبال وربېږي

جلان که هر څومره د ښار د ماحول رنګ واغوندي

خو ترې شډل بډل خویونه کلیوال وربېږي

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۶

غزنی

چې مې پر څنو پستې ګوتې له سروره وهي

ته وا په شاړو درو لاس د سپرلي حوره وهي

زړګيه ! دومره خوش باوره تکيه مه کړه پرچا

کچه تربور د پټي پوله له تربوره وهي

د تيرو منځ کې د وريته غمي له نقلي قوله

ورځ هم قاتله ده چې شپه د لمره په توره وهي

دا چې مې مينه پرکچه مزي تړي ګرم نه دی

هندوې ناوې پر تندي خال له سندوره وهي

د جلان هغه دنګه پېغله انديواله ده چې

پاس پر تيتر باندې هينداره له غروره وهي

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۹

غزنی

د ګلابونو پر رومال يې راته سر وتاړه

خدايه ! دا چا مې ژوند دميني په هنر وتاړه؟

اوس پسې ګرځم په خوړو خوړو پيمخو شيبو

جانان د خپلې ښکلا شا ته د زړه ور وتاړه

ناز يې د سترګو غنم رنګ سيوري ته ساه ورکړله

نن باراني وريځې په زور د اوړي لمر وتاړه

يو سور غمی دوه شنه بنګړي يې کړل چيني ته ګذار

ليونی بيا څه فال په تک زير مازديګر وتاړه؟

!جلان خو دومره ضيعف نه دی در قربان جانانه

پر بخملين نازک بدن باندې دې غر وتاړه

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۲

غزنی

زه هم مرګونی ژوند کومه د اورونو تر منځ

هغه هم ناسته د ځلورو دیوالونو تر منځ

هغوی به څه له رواجونو بغاوت وکوي؟

څوک چې اوسيږي يو محل کې د تربرونو تر منځ

هلته مو ډيرې خاطرې کړې له ډبرو لاندې

هاغه شنه ونه وينې ؟ پورې ددوو غرونو ترمنځ

د ماشومانو په سپيڅلې دعا هم ونه شوه

لرو بې حده فاصله د نصيبونو ترمنځ

جلان جانان سره لري د ميني دغسې راز

لکه اړيکه د ښکلا د ګلابونو ترمنځ

څه فکر کوې چې د ا به چا پسې   را وتی وي؟

بويه دا ساده سړی په تا پسې راوتی وي

زه چې ستا ليدو ته راځم دادې روا حق ګڼم

ګل چرته پېښې کړي چې بورا پسې راوتی وي؟

کاڼي يې د غره له پېښو ووزي خو ښکارېږي نه
ښايي چې يو څوک د اور رڼا پسې راوتی وي

تا چې پرونی ماښام دربل کړو په معما کې نو
نن به يې ضرور څوک په مانا پسې راوتی وي

دغه ځواني مرګ جلان د کاڼو نبض تل نيسي
خدايزده دا به څه ډول ښکلا پسې راوتی وي؟

لیندۍ ۱۳۸۵ ۲۵

شمشاد تيلويزيون کابل

ژوند چې د حیا له پولې واوړي ډک له کرکې شي

سپین مرغه چې تور سکاره خوري توری یې بڼکې شي

ستا د بدلون غږ چې مې د زړه په غوږ کې کړنګ وهي

ماتې مې د خیال له ماشومانو نه نانځکې شي

ډېر د ویاړ غمي به زمونږ مټو باندې وناځي

ګرانه قافلې که مو د زده کړو راچابکې شي

ستا د اننګو پیڅې چې شرم کې لار ورکه کړي

پیغلې زمانې ته وا د زیړو ګلو ځمکې شي

ځار دې شم زلمیه ! ګلابي پښتو را وسپړه

ژبې چې د لیک له لړۍ ولوېږي نو ورکې شي

ښنګه جلان نه کړي سلامي په دوه لاسي ورته؟

دې سترګو ته شنې ډبرې هم تر ګل نازکې شي

کب ۱۳۸۵ ۲۲

غزنی

برند بانه يې د پيچکو ناز ته ناڅي

نن يې زړه کوم ګلورين اغاز ته ناڅي؟

ستا له رويه به حقيقت لري په پام کې

چې مين دې په څرخو مجاز ته ناڅي

سپين کالی نجلی راګوري خدای دې خير کړي

د سخي صاحب کوتره باز ته ناڅي

زه چې بنکته شم د شپې اخري پوړ ته

د ژوند دمه مې د فکر ساز ته ناڅي

دنګ جلان په خپل شدل بدل خوی پرېږدئ

لیونی د خپلې خولې اواز ته ناڅې

غویي ۱۳۸۶ ۶

غزنی

ځوا ن نظر یې پر بارخو د مرگ انځور دی

طلایي غشی د گل په لینده سپور دی

نامحسوس غوندې مې بل دی په اروا کې

یار د گلو له اوبو راوتی اور دی

چې تناکې پښې د مالګو په غرو ګرځم

زور دی زور دی د قاتلې مينې زور دی

هی د شپې په شان ته ړنګې بنګې پيغلې

دنګ شاعر درپسې پړمخې نسکور دی

نه! جلانه تر تېز يې لاس اوږد نکړې

سپينو تيږو کې اوده لمر ته منګور دی

غويي ۱۳۸۶ ۲۸

غزنی

راشي خو له شرمه ترې خوږه پوښتنه ورکه شي

ته وا په غبار کې د غره شنه لمنه ورکه شي

يارچې دجمال او د جلال په رنګ کې رنګ کړي ځان

مانه دخپل تپ د روغيدو غوښتنه ورکه شي

داسي مايوسی د ژوند په پانو کې بې نومه کړم

لکه توره شپه کې چې بې تاره ستنه ورکه شي

ځوانه شاعري مې پر ملامته شي بې خونده شم

مانه چې هر وخت د يار د مخ کتنه ورکه شي

خوی د شوخی پری نردي جلانه تاواني به شي

مينه هله سر خوري چې د ګل ويشتنه ورکه شي

زمري ۱۳۸۶ ۲

اريوب ځائې خيرمېنه

د پشکال په څېر ګرمي لري باران هم لري

قربان له داسي يار غضب لري قربان هم لري

که د کافرې ښکلا لاندې لور د مرګ ګرځوي

خيردی يو نيم عيب خو سپيځلی مسلمان هم لري

منم ساده دي دا د غرو شډل بډل وګړي

مګر په پاکو پاکو زړونو کې ګذران هم لري

وژنه يې مه ځوانه! اخر د انسانيت په خاطر

چي خدای پيدا کړی دی دا به يو ارمان هم لري

ګرانه! د فکر په ښکاري باندې دې ډير پام کوه

دا سيمي شني هوسی لري ګوره پړانګان هم لري

يو ناڅاپي د مينې زور کې راکړه ورکړه د زړو

جلانه ! دا کار ګټور دی خو تاوان هم لري

زمري ۱۳۸۶ ۷

غزنی

ما چې غزلیزو انځورونو کې راونیوې

وخت په لوړو لوړو ارزښتونو کې راونیوې

څنو دې له نازه لوپټه له مخه پورته کړه

باد ځکه په زیړو رخسارونو کې راونیوې

لار ته د رانه سهار وتل څه اسان کار نه و

ډیرې تورې شپې مو ګریوانونو کې راونیوې

سوال د بنې ګلونو خدای ته ستا د تم کیدو وکړ

ونو چې د پاڼو په لاسونو کې راونیوې

فال مو وجلانه! د زیارت مینجاور وکاته

شپې مو دباران اوبه جامونو کې راونیوې

زمري ۱۳۸۶ ۱۲

غزنی

لکه ته یو خوږ ارمان رانه چاپېر دی

د زړګي کور مي د شاتو اورکې ګېر دی

یار له خپل ښایسته څو چنده لوړ ګرځي

زورور سیند دی د غرو په سرو تېر دی

د بارخو جام یې عجب خانه خراب کړم

تصور د ازاد ژوند راځني هېر دی

دا چې ښکلي یې نه خوري ګناه یې خپله

زما زړه خو د اومو شیدو پنېر دی

پر شډل جلان د ښار ښکلا مینه

له نښتره سره زیړ ګلاب کوشېر دی

زمري ۱۳۸۶ ۱۲

غزنی

نن يې بيا د انکار غبږ څرخي په خوله کې

څه کچه بلا ولاړه د ګل وره کې

چې مو سترګې شوې خوږې پر تا نو خير دی

د سجدې ځای ته کاته کيږي لمانځه کې

د راتلو لار کې چې کرښې درته کاږو

مانا دا نظر کوه چم او کاله کې

چې د ستا د هوس خام وږه پرې پاخه شي

دومره اور لرم د زړه په تناره کې

مرور جلانه !زر ورغاړي نه وزي

څه خودي خو باید وي په پښتانه کي

زمري ۱۳۸۶ ۲۶

غزنی

پخه شپه ده خواږه خوب ته شرنګ یم شور یم

د یو ښکلي درد په پاڼه پاڼه خور یم

یاره! دا خو ستا د میني برکت دی

زمانې ته چې په سلو عیبو تور یم

چې راګوري د لید تار دومره تیره کا

ته وا لري چرته جګو غرو کي کور یم

نڅوم چې په څرخو د چوپتیا پیغله

د خپل فکر په اوبو ژرنده د اور یم

!د نظر زلزلو وخوړم جلانه

لکه وروست دیوال په مازي زور نسکور یم

وږی ۱۳۸۶ ۲۰

غزنی

د مخ ځمکه يې نظر پسې اوړي

سره کفري نړۍ په شر پسې اوړي

ددوو سترګو خوږه لار په تا مینه

ځکه ستا د کاله ور پسې اوړي

چې مې عشق کړل جنون ، عقل سکه وروړنه

په اتڼ کې لر په بر پسې اوړي

د جنګ اور د یوې پیغلې په لاس مړ شو

د تورزن غر به څه نر پسي اوړي ؟

جلان ستا د مخ پيتاو ته ناستی غواړي

دلمرګل ګله ! په لمر پسي اوړي

غويی ۱۳۸۶ ۵

کابل رشاد ادبی کره کتنه

چي مو سترګي لکه غلوزې ورپسې دي

اننګي يې د ګبين خوړې چينې دي

بند ورغوی مي دشال لاندې پرانيزه

پکي پټې د غميو زمانې دي

د غضب د ګذارونو پايله دا شوه

چي ټوټې ټوټې د زړونو دروازې دي

مخ ورواړوه چي ګل تصويردې واخلي

اينې له ډيرې تندې درکړې دي

اوس نو ګرانه ده چي لاس درخخه واخلم

ستا د چم خاورې زما په وينو سرې دي

هله زر د ميني ګرمي اوبه ورکړه

د جلان د احساس شونډې مري سرې دي

غويي ۱۳۸۶ ۱۶

کابل

غلوزې" : د شاتو مچۍ"

ته وا ګلاب د چینې لاره کې خبرې کوي

هغه چې ځان سره هینداره کې خبرې کوي

د ترې تخم غوندې څوک باران باران یادوي؟

زما د ذهن په شودیاره کې خبرې کوي

دا پښتنې ساده باده ښایست یې څومره خوند کا

په خوږ انداز کلیمه داره کې خبرې کوي

ملاله ژبه د نظر په اننګو ګرځوي

سره پرښته د ستورو باره کې خبرې کوي

نن دې ګل خوله وركړه سبا سبا سبا ته پرېږده

جلان عادت دی په تياره کې خبرې کوي.

کب ۱۳۸۶ ۲۷

اريوب ځاځي خيرمېنه

د زړه کب رانه وړي لکه سپين باز راځي يو څوک

د ورکو ګمانونو په انداز راځي يو څوک

د ترږو زړونو ځمکې پسې ښکته پورته کيږي

د رڼدو ښو په عجب ناز راځي يو څوک

د شپې له خاموشۍ د ګل باران غوندې را اوري

د ذهن په کوڅو کې لکه ساز راځي يو څوک

مخ اړوم را اړوم نه ښکاري خو ډير خوږ

په مړه قدم د زړونو په اواز راځي يو څوک

د شنه ښايست د پاڼو پاڼو اوښکو په موسکا کې

جلان غواړي د ګل په جينماز راځي يو څوک

سلواغه ۱۳۸۶ ۷

کابل د نوا راډيو

څه مې پوښتې ګراني ! پرېږده پرېږده څه مانا څني ؟

شپې مې له ورغوو نه ښويږي لکه ستا څني

ګرمي نه دي سترګې دې چې زما سترګو ته نه ګوري

پېغلې د پاخه عمر خو اړوي تر شا څني

ځار دې شم د مخ رڼه چرګی دې شال کې پټه کړه

ډکې دي له خاورو له ګردونو نه زما څني

څه به ټکوم سر د پیمخو بې لوظی ځني

اوږي د ډول غږ ته په اتڼ کې هرې خوا څني

څه مانا جلانه د غزل مقطع کې دا تصوير؟

توره شپه لمدې په اوږو خلاصې د ليلا څني

کب ۱۳۸۶ ۱۰

کابل نوا راډيو

چرګی : دناستي د کوټې بره خوا

www.sikaraam.com

راګوري، نه راځي پخپل کړي سوګند ولاړ دی

لکه ګلاب د خپل وجود کړۍ کې بند ولاړ دی

له جنتي ګلبڼ راوتې ننداره ده دغه؟

که يې پر مخ باندې له شرمه سپين مړوند ولاړ دی

هغه ماښام هغه باران هغه ښنتې شونډې

هاغه تصوير مې اوس هم ذهن کې څرګند ولاړ دی

دخپل کرم د ساړه سیوري لاس راوغزوه

د یو ارمان غرمه غرمه لمر ته مې ژوند ولاړ دی

لکه غاټول په یوه پښه په پخه شپه کې جلان

سوال او زاری کا، خدای ته خاص ستا په اړوند ولاړ دی

غبرگولی ۱۳۸۷ ۲۸

کابل   نوا راډیو

زه او یار چې یو وجود شو د عشق تل شو

د کیف اور شو د ځوانۍ ډیوه کې بل شو

چې سرونه دیو بل پر اوړو کیږدو

ته وا لمر اوغر تکیه په یو او بل شو

طبیعت پرموږ عجبې کانې کاندي

کله غشي کله دوې پاڼې د ګل شو

چې له ټول بدن نه سترګو ته راټول شو

دا وخت دوه شهکار بیتونه د غزل شو

!خدای دې داسې شیبې راولي جلانه

چې د نوک اورۍ په شانې سره خپل شو

۱۹وري ۱۳۸۷

کابل نوا راډيو

اوس مې لاس څه دهغې په اوږو اوړي؟

اوس يې څنې دې اوږدې په اوږو اوړي

د عشق زور دې ژبه تيره کړي په شونډو

سره غرمه د سرې غرمې په اوږو اوړي

په ژوند څه باور دی راشه ګورې نه چې

ورځې شپې د زمانې په اوږو اوړي

سور سالو يې په ځوانۍ سيلۍ ته رپي

سرې لمبې د شنې درې په اوږو اوړي

د ښکلا په زور دې څه په جلان وکړل ؟

ميکدې ته د سجدې په اوږو اوړي

بس دی فکرونه د شډل بډل اوربل نه کوم

دخپل غزل د شالید لارو کې مزل نه کوم

ما که څوک غواړي په کوم ګوټ کې به یوازې ناست وم

زه د ډیوې غوندې رڼا په کوم محفل نه کوم

زه څه خبر وم؟ چې مزاج پرې د جانان خوږیږي

ما دې داځل وبښي بیا په ګل ویشتل نه کوم

لکه ابشار د شور په ګام ځمه له یاره سره

لکه د څاه اوبه ژوند نور دڅاه په تل نه کوم

جلانه! اوس د ژوند سړو تودو بلا وښیار کړم
اور ته کتل کوم خو اور ته اوښتل نه کوم

وړي ۱۳۸۷ ۶
کابل د نوا راډیو

څه عجبیه ده څومره زر د سړي زړه پرې کوي
دغه ساده ساده نظر دسړي زړه پرې کوي

ناز د موسکا د ګل په لاس کې ګرځوي زړه پسې
پیمخي داسې په هنر د سړي زړه پرې کوي

دا توري ځني او دا ځوانه کليواله ښکلا

هر مازديګر هر مازديګر د سرې زړه پرې کوي

اوس مې هوس هم د باور په قدم نه ورولي

ځکه باور هم ناخبر د سرې زړه پرې کوي

جلانه ! ته خو داوړدو بڼو خبرې کوي

دغه چړې دغه خنجرد سرې زړه پرې کوي

لړم ۱۳۸۷ ۱۹

کابل نوا راډيو

نظر مي نه پريوزي دخپل منزل هينداره باندې

څه نا اميده يم روان د ژوند په لاره باندې

بده يې مه گڼه ښکلا ته که دراوړي سترگې

دغرو وگړي لگوي ډډې په باره باندې

اوس يې د نجونو په اتڼ کې د غږ شرنگ نه وځي

خدايزده څه چل شوی ميينه سندرماره باندې؟

پريږده چې زړونو د جذبو لاندې ټوټې ټوټې کړو

پريږده چې ځوان هوس ښه موړ کړو په مرداره باندې

دغه غرمه دغه سوړ سيوری دا مکاره نجلۍ

جلانه ! واړولې خدای ښه په تياره باندې

لړم ۱۳۸۷ ۲۱

کابل نوا راډيو

www.sikaraam.com

پوښته مي مه چي څنګه ټيټي سترګي شلم ولاړ يم

د خپل وجدان په محکمه کي درته ګرم ولاړ يم

د لمرين مخ شغلي راواړوه ژوندون مي واخله

په زيږه پاڼه دخپل تن لکه شبنم ولاړ يم

پام د سپيڅلي احساس لاس دي پرما وا نچوي

ضيعف انسان يم د هوس په جهنم ولاړ يم

په ښاري ژوند کي مي د غرونو سرى ونه ګڼي

اوس نه په لوظ نه په وعده نه په قسم ولاړيم

جلان د ستا د هيلو ستا د ارمانونو قاتل

مدام د ستا د خوښئ مخ ته لکه غم ولاړ يم

مرغومي ۱۳۸۷ ۱۲

کابل نوا راډيو

خلک بر لاړ شي سفر ووهي دمه يي وشي

پښتون چي يو بل نه سر ووهي دمه يي وشي

دوی د گل سیوریو کې د مینې ژوند ته زړه تنګیږي

دوی چې خپل ځان په خنجر ووهي دمه يې وشي

زما ګلاب ګلاب جانان لري هم ښکلی عادت

چې مالګین لاس په پرهر ووهي دمه يې وشي

اوس ددې چم وګړي ټول لکه بانه د اشنا

کله چې شر ته نظرووهي دمه يې وشي

ای ګل وجود ساقي ! په دوو غوړپونو نه مړيږي

جلان چې ښه ډک ساغر ووهي دمه يې وشي

کب ۱۳۸۷ ۳

کابل نوا راډیو

څه پیکه ژوند دی له پیکه ژونده وزګارنه شومه

لکه بې مخه تیږه هیڅ د چا په کار نه شومه

زه چې هر ګام ږدم نو سکروټې راخوټیږي مخ ته

زه چیرې سم د ګلابونو په دیار نه شومه

لکه غبار یې تل ترشا روان په پل پسې یم

لکه هینداره مخامخ مخ ته د یار نه شومه

په دې خفه یم چې مې څوک په اوږو وړي نه دي

خو په دې خوښ یم چې د چا په اوږو بار نه شومه

له دې نه ستره بې ننګي جلانه بله څه وي؟

هغه له ما نه ځار شوه زه له هغې ځار نه شومه

غویي ۱۳۸۸ ۲۵

www.sikaraam.com

کابل نوا راډیو

رانه ماته د یو چا د زړه هینداره   څم چې جوړه یې کړم بیا د زړه هینداره

کوم تصویر پکې د یار تبې اخیستې؟

نن مې بیا ده په درزا د زړه هینداره

که دې شپې رڼا کوې راسره مل شه

اوس مې ښه کاندي رڼا د زړه هینداره

دا سړی منم ډیر ښکلی له څیرې نه

خو یې ډکه له ریا د زړه هینداره

د لفظونو پس منظرمې لوند په اوښکو

ما مينځلې په ژړا د زړه هينداره

!د کينې غبار الوتی دی جلانه

ترينه وساته صفا د زړه هينداره

چنګاښ ۱۳۸۸ ۱

کابل نوا راډيو

هله مرمه زړه مې چوي ګرانې راشه

بیا دردونه شول رانوي ګرانې راشه

وړې ژبې د حالاتو رانه تاو دي

خوشالي مې له ژوند روي ګرانې راشه

په پلو کې د اور مخو ارمانو مې

زلمکي احساسات سوي ګرانې راشه

دومره څوک نشته چې سترګې يې راواوړي

دلته ټول دي ځان پلوي ګرانې راشه

ستا د عشق ډېرين کار کې د جلان شول

په تناکو سپين ورغوي ګرانې راشه

زمري ۱۳۸۸ ۱۰

کابل نوا راډيو

زه چې په شعر کې د خواږه اشنا له خولې غږېږم

ته وا وږمه یم د ګلاب له دریڅې غږیږم

هغې راوکتل او بیرته یې مخ واړولو

یو څو شیبې په دې اوښتې زمانې غږیږم

دوی به هم سوی وي زما غوندې په عشق کې دچا

له تورو کاڼو سره ډېر ګرانې په دې غږېږم

په ژ وند کې ډیرې خوا وې شته چې هنري شي مګر

زما خوښیږي د طبیعت په منظرې غږیږم

په کومه ورځ چې جلان مخ د جانان ونه وينم

باور کوئ په هغه شپه خوب کې د شپې غړيږم

زمری ۱۳۸۸ ۵

کابل نوا راډیو

صبرکوم خو نه صبریږي وایه څنګه وکړم؟

زړه مې په تا پسې خوږیږي وایه څنګه وکړم؟

مجبوري بده ده خو بیا د محبت مجبوری

په خدای که هیڅ څه چاره کیږي وایه څنګه وکړم؟

ترپخو شپو ددرد ډیوې په اوښکو بلې ساتم

لوغړن ژوند دی بس تیریږي وایه څنګه وکړم؟

ستا مینه ناکه خندا ستا خوږې خوږې خبرې

په زړه مې ډیرې راوریږي وایه څنګه وکړم؟

اما خوپه زور په تا زړه نه بیلوو جلانه ګله!

مینه ده خپله پیدا کیږي وایه څنګه وکړم؟

شپه ده پخه په سپیڅلتوب خبرې ډیرې کوو

نه په خوب نه ، په مینتوب خبرې ډیرې کوو

د زلمیتوب او پیغلتوب جګړه خوږه جګړه ده

په زلمیتوب په پیغلتوب خبرې ډیرې کوو

پریږده چې نن اوبه اوبه کړو جل وهلې جذبې

سړیتوب وژنو لیونتوب خبرې ډیرې کوو

!اوس چې خبره د ښکلا شوله جلانه یاره

نو راته غوږ شه په آریوب خبرې ډیرې کوو

اریوب ځاځې خیرمېنه

باد دې په څنو کې څو سپین وینتان راوبریښول

ما اوریدلي وو د کال په پای کې شپه زړېږي

ستا د موسکا په جادوګرو تصویرو پسې مې

وریښمینه یاره ! د زړه ځوانه ایینه زړېږي

اوس چې مې مینې ته درانه نه ګورې ګرم هم نه یې

دا زه منم له تن نه لوېږي چې جامه زړېږي

ددې پیکه پیکه غبار غبار شیبو په سبب

خدایه ! له زانیو هم د واورو ترانه زړېږي

په تخیل یې د نوښت زریني څړیکې کره

ستا له جلان نه د سندرو زمانه زړېږي

۱۳۸۴

لوګر سنځل ګل مشاعره

چې غصه شي عجبه شي داسې سره شي

ته وا مالګه په تت اور باندې پخه شي

ستا د نوم د پاکو تورو بلا واخلم

چې پر شونډو مې موسکې شي زمزمه شي

د فطرت لښتې يې ډک شي له خماره

د نظر چينه چې سره شي ميکده شي

انتقام به دخپل مات زړه ترې نه واخلم

که راګيره مې په غيږ کې زمانه شي

په اوبو دې د خپل خوی دی لمبولی

ستا تصوير هم کله اور کله نغمه شي

تخیل مې خوله کړي ډکه له سندرو

چې ورمې د ګل ښایست ته نذرانه شي

چې تصویر دې د خوبونو راپیدا کړم

د سپرلیو ایینې به راپخلا کړم

هله زر شه غنم رنګه موسکا وکړه

چې د ګوړو په اوبو کې دې رنا کړم

د یاغي سرور له پښو به غېږه تاو کړي

چې د زړه کوڅې دې واړه په درزا کړم

خاموشي به ورته شنه شي له خندا نه

زماني چې په نڅا کې په خندا کړم

د سکروټو جام به جوړ کړم له جلانه نه

که نازونه جګ برجونه د ښکلا کړم

مه مې وړه د غشو په سليو کې

ساه يم د ژوند بلو ډيوګيو کې

ته د انقلاب له دستور څه خبر؟

زور دی په وړو وړو خولګيو کې

ځار د غرو د نجونو له ياغي رواج

پيغله لمبوي په پنځلسيو کې

ګرم نه يم که مرګ د اننګو دې شوم

مست وي سيلابونه په جړيو کې

لاس به د جلان تر ستورو ورسي

پورته شو د مينې په پوړيو کې

ژوند ژوند اننګو نه يې اوربښت د ګلابونو دی

دا د ښکلا ذات کې لوی نوښت د ګلابونو دی

دا دنيا پېنه زمونږ د عشق د ګل زريني پيښې

زه د وړانګو غر جانان مې دښت د ګلابونو دی

کېنه چې سکوت د تيارو مات کړو په درزا د زړو

شپه به په دې پوی کړو چې جوړښت د ګلابونو دی

تتې مو خبرې شوې ليمو کې د جذبو دراز

خدايه ! په دې ځوان وخت کې زړښت د ګلابونو دی

ستا دنوم له تورو يې ډيوې د غزل جوړې کړې

ستا شاعر جلان پوی په ارزښت د ګلابونو دی

www.sikaraam.com

www.sikaraam.com

حالات به خپل کړم په هنر هنر به غر مات کړم

تور کاڼي لولم چې غرور دې د نظر مات کړم

تا که خبرو کې اوبه د ګوړو ګډې نکړې

زه به پخپلو پرهارونو کې خنجر مات کړم

اوس خو ماشوم یم ته دعا کوه که وخت مې یارشو

په دې چاچیو به د لوړو زورور مات کړم

بیا به ځوانی ته لمبه ورکړم د نکریزو بوی کې

چې روژه دار نیت د لونګو په اختر مات کړم

دغه جلان دې اوس په دې خبرو کلک ولاړ چې

.یا به جانان د مټ ځوندی کړم یا به سر مات کړم

ورې ۱۳۸۵ ۲۵

کابل نوې کارته

په قدم قدم روان يمه درګورم

ستا د ستړي وخت جانان يمه درګورم

په ليموکې دې ښايست د يو چا لولم

يو سپيڅلی مسلمان يمه درګورم

!د نظر لمبې دې مړی مه شه جانانه

توره شپه ده بيابان يمه درګورم

د فطرت د چينې غاړې ته دې ناست يم

يوه تانده يو ارمان يمه درګورم

که انکاردې د انګار دمانۍ برج شي

ستا جلان يم ستا جلان يمه درګورم

غبرګولی ۱۳۸۵ ۳۰

کابل شمشاد تيلويزيون

له ارمانونو ډک زړه بيرته درنه تلو کې وړمه

لکه زخمي ورور مې په شا په جګو غرو کې وړمه

ته چې زما په ليدو اور اور د غضب شوې ګرانې

همدا تصوير درنه اوبو اوبو ليمو کې وړمه

زه يو مين يم يو ساده مين د خاورو نقشه

زه خو جانان نه يم چې زړونه په بڼو کې وړمه

د ښار جانان دی خدایزده وبه یې منې اوکنه؟

دغرو میوې ورته په شنو سرو دسمالو کې وړمه

جلانه! مخ دځمکې تکه سره تبی شو راته

تناکې پښې د سرو دردونو په پڼو کې وړمه

غبرګولی ۱۳۸۳ ۱۲

کابل کلاچه

صبر کوه صبر کوه لیونۍ وس نلرم

پیل په روپۍ دی خو دا زه د روپۍ وس نلرم

تا څنګه ولمانځم ؟ حالاتو په اورزیږې رسی

کلک یم تړلی د خوږې ازادۍ وس نلرم

هغه غر ګورم چې پنا یې ترې تا نشم لیدای

بام ته ختی شم خو د سپینې سپوږمۍ وس نلرم

هیله ده اوس به مې شاعر زړه په ډیر څۀ ومنې

اوس زه له دې پرته د بلې ډالۍ وس نلرم

!د مرګ برجونو ته پنا وړمه جلانه یاره

نور دخړلي درد د سرې زندګۍ وس نلرم

مرغومی ۱۳۸۳ ۵

کابل افغان ادبي بهير

www.sikaraam.com

نور به په زړه غر اړوم غر دې په زړه واړوه

بس بیوسي ده اشنا مینه دې له غره واړوه

سختې سیلۍ کې او په شړک باران کې بله ډیوه

جانانه نشي وړی خپل ژوند ته دې مخ بنه واړوه

په بخملینه خوله زما نوم ته ځای مه ورکوه

دا طلایي چینه د سره اور له کاله واړوه

د سترګو راز د چا سرې موسکا کې ونه تړې

دمیني جنګ نه دې خواږه خواږه بانه واړوه

د سره شکست له ویرې اوس هم خوب کې وبګنیږي

څه مړې ایرې دې د جلان په ګریوانه واړوه

تله ۱۳۸۳ ۱۲

کابل

داسې به یو څوک مونږ هم د خولې په ښکلا ومینځې

مسکه شې په شونډو کې بیا خپلې کیسې وژویې

ته وا څوک راتلونکې زمانې په ښکلا ومینځې

نه غواړم زړګیه د ګلونو دنیا نه غواړم

پرېږده چې جانان مې د لمبې په ښکلا ومینځې

غواړو ددې ښار خاوند نه تور زړونه دې سپین کاندي

نه شته ضرورت چې اینې په ښکلا ومینځې

واه واه په ګلدارې شړۍ پټ شډل جلان راغی

اوس به ا تنیزې تماشې په ښکلا ومینځې

غبرګولی ۱۳۸۴ ۱

اریوب ځاځې خیر مېنه

تکه سپينه خوله چې په اور مخې غصې غټه شي

لکه ايينه چې په سرو شنو مريو پټه شي

تاو مې کړه له غاړې غبرګ لاسونه ځوانې مرګه شې

پريږده چې ژوند اور واخلي شيبه شيبه سکروټه شي

بويه رسيدلی د بريا تر لوړې څوکې وي

چا ته چې ګلاب ګلاب د يار د کوڅې خته شي

غر دشنو سندرو شي شاعر چې بې جانانه شي

لويه بايه وکړي خو په بايه کې يې ګټه شي

هغه وخت سپينچکه! ستا جلان تاپسي ډېر ژاړي

ډکه چې پوره د خاموشی نه د شپې څټه شي

غبرګولی ۱۳۸۴ ۱۳

لره پښتونخوا کوهاټ کمکول شريف دوهم کيمپ

مینه مې توده چینه په شونډو د سلګیو شي

تاپسې مرم لمر چې ویش د ورځې په کړیو شي

یاد دې راته راوړي دماضي خوږې خوږې شیبې

شور چې په شنو ونو کې د سرو شنو مرغکیو شي

ناز چې له ښو لاندې شي ناز چې لمبې واغوندې

دې وخت کې ښایست ته زمانه هم په زاریو شي

خدای نه دې جانانه! په خدای داسې وخت کې غواړم چې

غوږې اتنیزې څنې ول ول په شړیو شي

بیا به ترې جلانه ښه ځولۍ ډکه له میني کړې

زړونه چې لمبې لمبې شي وخت چې د خولګیو شي

وري ۱۳۸۴ ۱۵

اریوب ځائې خیرمېنه

www.sikaraam.com

خدایزده چې یارمې تندی ځنګه داسې تور نیولی ؟

نن ګل لمن کې عجیبه شین بخن اور نیولی

!د زنګولې قدم غبر دې بختور شه نجلې

ما په لاسو کې ورته ډک د میوې شکور نیولی

مونږه د مینې ، انسانیت له مخې څه نه وایو

ګنې جوس له پښتنو نه چا په زور نیولی؟

که مې اواز وې له ژړا سره ملګری څه باک؟

خپل ماشوم ورور یې دی له لاسه خپلې خور نیولی

د زمانو د رواجونو موردې بوره کړې

جلانه! تا چې د جانان کلې کې کورنیولی

تله ۱۳۸۵ ۱۸

کابل شاه شهید

www.sikaraam.com

لکه خپل نوم لویدلی ستا د خولې له بامه یمه

ځکه ناهیلی د ژوندون له هره ګامه یمه

وشوې مودې دخپل زړګي د محبت جومات کې

د درد لمانځه کې بې جانانه بې امامه یمه

ژوند لکه شین فصل ریبې خو ماتې نه قبلوي

پام کوه دنګه ! زه یو څوک له هغه قامه یمه

څه مې پوښتې ګرانې! چې شعر څه وي شاعر څنګه شوې؟

ډېر متاثر د تورو څنو له ماښامه یمه

جلانه اوس مې د لاس سور دسمال ښکاره ګرځوه

اوس په همزولو کې دا ستا په نوم بدنامه یمه

تله ۱۳۸۵ ۲۳

اریوب ځاځي خیر مېنه

ګراني! پر نازک مخ لړ دمیني زرورک ساته

دا طلا يي جام په ګلاب رنګو اوبو ډک ساته

خوله چې د زړه مینځې پر باور ډېره تکیه مه کړه

دلته خو په يخو اوبو هم د انګار شک ساته

ته چې وې نو سترګې مو لمنې د خوښیو وي

دا کوڅې ابادې د لمدو څڼو پر شړک ساته

دا ګونګ دیوالونه هم ژباړي راز زمانو لره

دلته چې راځې غوږونه څک ځان دې چټک ساته

هاغو غرونو منځ کې يو چا ويل جلان ته ووايه

وه ظالمه ! زړه کې د زړې مینې هم څرک ساته

لړم ۱۳۸۵ ۳۰

د شمشاد تیلویزیون کا بل

www.sikaraam.com

له وریږو سترګو نه څه وېره ښه ده

سره لوپټه درنه چاپېره ښه ده

ځولۍ ځولۍ مې شه لمن ته تویه

نوره دشرم کیسه هېره ښه ده

چې په خندا شي لا په زړه پورې شي

دا نڅېدوالـه ژبه ډېره ښه ده

چې په رگ رگ کې مې ښايست پلی شي

د زړگي تل تل ته راتېره ښه ده

جلانه خامه خوله ده ويې نازوه

له سرې پخې مانۍ شنه بېره ښه ده

۱٦ليندۍ ۱۳۸۵

د شمشاد تيلويزيون کا بل

چې قدمونه دې شول ښکلي قاتلان دزړونو

ضمير مې ولړزيده اند مې تبه واخيستله

ګراني چې شونډې دې د مينې په لفظ ونښتې

ددې ګلابو له پيوند مې تبه واخيستله

ښکليه ! څه رحم په کافر زړه کې لرې اوکنه؟

غيږ کې مې نيسه په خدای ژوند مې تبه واخيستله

چې له احساسه مې شو لاندې ستا ګل څانګې نظر

له دې بالښت له دې مړوند مې تبه واخيستله

خدايزده چې بيا دکومې ماتې سيورى وشو پرما؟

جلانه ګله ! بند په بند مې تبه واخيستله

تله ۱۳۸۳ ۱۵

کابل شمشاد تلويزيون

څه په زړه پورې خوږې لارې لارې

ګلونو وکړې پر هينداري لارې

ميني ترې ژوبل کړو نازک پيغلتوب

سترګو يې خوښي کړې خمارې لارې

خدايه ! طبيب پرې د باران راوله

پسې د ګلو شوې بيمارې لارې

!د سره غرور لاندې مو وژنه جانه

وې په شودیارو کې هوارې لارې

د جلان زړه ته نيغ په نيغه لاړې

ستا د ټټر کليمدارې لارې

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۸

غزنی

!د هیواد پیاوړي او نازک خیال شاعر پیرمحمد کاروان ته

په دښته د هيندارو شوه ځپه د ګل غزلو

د وخت په مخ لمنه شوه را شنه د ګل غزلو

د روح له اننګو نه د جلوو په پستو شونډو

مچکي اخلي اوس بله ډيوه د ګل غزلو

موږ زړونه در ته ايښي د ليمو پر پستو پيڅو

ته کېږده پرې جانانه پسته پښه د ګل غزلو

اميل چې شي زمونږه د مين احساس د غاړې

نن راوړه ګلابي ساقي پياله د ګل غزلو

جلانه ! دخواږه او نازک خيال کاروان په غېږ کي

يو تود غوندې اتڼ وي هره شپه د ګل غزلو

لیندۍ ۱۳۸۰ ۱۷

آريوب ځاځي

دروغ ده تمه د درنښت چې له کومه سپکه کیږي

دګلو فصل چیرې هم د اور په ځمکه کیږي؟

چې انسانیت کوم له چا سره همه مې وژني

له انسانیت نه مې په دغه وجه کرکه کیږي

چې غل مالک شي او کوربه شي په مثال د ړانده

نوطبعي ده چې له دغه کور به ورکه کیږي

چې درې ورې کاندي زړونه باورونه سره

مینه کې بې له شکه دغه کار له شکه کیږی

ترینه چاپیرې دي چلبازې زماني ولاړې

پر جلان ځکه اوس کاني لکه ننځکه کیږي

تله ۱۳۸۹ ۱۷

کابل نوا راډیو

انګار غر وم خو پوی نشمه په څه شم؟

چې په څنو يې لاس تير کړمه اوبه شم

زما اوستا ترمنځ څه ګرانه پخلاينه؟
لږه ته راښه شه لږ به زه درښه شم

په هينداره د خندا چې يې ځان وکسم
سپين ګلاب راشين په غاړه د وياله شم

خلک اور نه امان غواړي خو زه غواړم
چې برغولی ستاد کور د تناره شم

کاش له يو او بل کړو لار د وتو ورکه
کاش جلانه! چې ته زه شي او زه ته شم

لیندۍ ۱۳۸۸ ۹
کابل نوا راډيو

نن چې ښکلی ګنهګار شم رانږدې شه

مخ راوړندې کړه در ځار شم رانږدې شه

دا چې ته د خپل کرم په قدم راغلې

زه به پښو کې درته لار شم رانږدې شه

ای راځه لکه همزولي ګلابونه

ته پرما زه په تا بارشم رانږدې شه

د فطرت دی دا خواهش چې ته باران شې

او زه تږی لاله زار شم رانږدې شه

! تو له ستا یم دومره صبر شه جلانه

چې خمار کې انتظار شم رانږدې شه

تله ۱۳۸۸ ۲۹

کابل نوا راډیو

شاعرۍ څومره خوږه يې تا په څومره خلکو ګران کړم

تا په زړونو کې ميشته کړم تاپه زړونو کې ودان کړم

څوک په ماپسې ژړيږي او په چا پسې زه ژاړم

څوک دې ماپسې باران کړل چا پسې دې زه باران کړم

تا په ځان باندې مين کړم تا انسان باندې مين کړم

تاانسان راته روښان کړو تاانسان ته ور روښان کړم

تاپه ډيرو ژبو پوی کړم د رنګينو کايناتو

تا د راز او ناز رڼا کړم تا نګين د سليمان کړم

در قربان شم درنه ځارشم څه عجب ژوند ته دې يوړم

که د ډيرو دې دښمن کړم خو دډيرو دې جانان کړم

يوه ساده باده جلان وم يو نوم ورکی شان انسان وم

تا سندره تا هنر کړم مشهور دې په جهان کړم

چنګاښ ۱۳۸۹ ۲٦

کابل نوا راډیو

منم چې ژوند به وي خو ژوند چې محبت نلري

لکه کوم کور چې ديوالونه لري چت نلري

بويه هغه د ګډوډۍ په ګردابونو کې ډوب

څوک چې په خپل ځان د خپل فکر امامت نلري

نور چې له هر پلوه وينې ايينه ده جانان

بدرنګ يې مه کړې يو وعده کې ديانت نلري

ښوونځي سوزي انسان وژني مګر دا وګړي

اوس هم په دې اند دي چې ګواکې جهالت نلري

شکرجلانه چې په ډله کې د هغو نه يم

چې خروارونه زر لري مګر عزت نلري

تله ۱۳۸۸ ۱۳

کابل نوا راډيو

لکه باران مې په زړه خوږ خوږ اوریدلې راغلې

عمردې ډیر دی همدا اوس مې یادولې راغلې

په هر قدم په هرې خوا کې ته وې ته وې ته وې

نن مې کړئ ورځ سترګو سترګو ته کیدلې راغلې

زه، خفګان، اوښکې، شوګیر ټول به شوو راټول په شپه کې

تر رون سهاره به مو شمعې بلولې راغلې

قدم دې ونیسه چې دود کړم ګلابونه درته

ګرانه په ژوند کې مې همدغه شیبې ښکلې راغلې

جلانه ! تا خو د انکار بندونه ډیر وتړل

څنګه ده ؟ خدای چې مې په ګوتو راکولې راغلې

وږی۱۳۸۵ ۲

آریوب ځاځې خیرمېنه

داچې د زړونو خوږو لارو کې مو شک ولاړ دی

زما او ستا تر منځ یو څوک لکه اټک ولاړ دی

خدايه! پرده مې د جانان د تورو څڼو وکړه

د ټیکري شاته يې د مرګ غوندې ټوپک ولاړ دی

سیمه مو لړزنده په وینو د وګړو ځکه

د قوم پر سر مو د ليوه غونډې ملک ولاړ دی

دادې واکمن دی په ښکلا د خودبينۍ جمهوريت؟
که د شليدلي پاڼ په سر ماشوم هلك ولاړ دی؟

جلانه ! څه چې د قاتل رواج ادې بوره کړو
ښه توره شپه ده د کور شاته اس چابک ولاړ دی

سلواغه ۱۳۸۵ ۱۲
اريوب ځاځي خيرمېنه

ستا جلان چې څومره مست دی څومره لوړ دی
دومره تاپسي نسکور تاپسي مړ دی

ته چې نه وې زما طبيعت هم داسې بويه
لکه نن دې چې پيغلوکې! اوربل جړ دی

څه دي ځبنلي پرې دکوډو په کاسو کې ؟
دا سرۍ په هر چا بر يو تاته پړ دی

! په خواږه باران یې مینځه لویه خدایه

. هر یو ګل په زهرجن لوګی ککړ دی

د ښکلا په شرنګ یې مخ په بره خوا کړه

د جلان د شعر نیلی روان په ځوږ دی

چنګاښ ۱۳۸۸ ۲۷

نوا راډیو کابل

لکه زه او لکه ته دي دا وګړي

مه یې وژنه پښتانه دي دا وګړي

ستا د غم ستا د خوښۍ پرده پرې کیږي

ستا دچم ستا د کاله دي دا وګړي

منم سپک او ورک د وخت او بخت سیلۍ کړل

خو له اصله ډېر درانه دي دا وګړي

یویشتمې پېړۍ هم را بیدار نکړل

څه د پیل غوږ کې اوده دي دا وګړي

خړڅادر نيغه شمله ددوی سمبول دی

ډیر ساده دي خو ډېر ښه دي دا وګړي

!په خوږو ترخو حالاتو کې جلانه

هم اومه دي هم پاخه دي دا وګړي

سلواغه ۱۳۸۷ ۱٤

کابل نوا راډیو

ستا چې د کړو ښو قوت له منځه لاړلو

وا ه د دیکتاتور پاچادولت له منځه لاړلو

نن چې مې څادرپسې دګل په ځای ازغي نښلي

بویه چې سپیڅلی محبت له منځه لاړلو

خوله کې يې د نرمو اننګيو پيڅې راکړلي

ځکه مې غزل کې بغاوت له منځه لاړلو

تا چې د سکروټو د سیلی پلو راوااړاوه

ګراني زما د هیلو د کور چت له منځه لاړلو

سره شوه له غصې خو ناڅاپي غبرګ ته راولويده

جوړ شو قيامت خو قيامت له منځه لاړلو

ورې ۱۰ ۱۳۸۶

غزني

پريږده تر روڼ سهاره واورم جاننه خبرې

زه به دې سر په څنګون کيږدم ته کوه خبرې

پوهيږې ګرانې! بې له تا يوازيتوب داسې و

ما به له ځان سره کولې کړې شپه خبرې

د ښنو لاندې د بنګړيو غلې غلې شرنګا

څه اهنګینه صحنه څومره عجبه خبرې

زه يې په ټوله مينه کښمه انځورونه ګلې !
ته د ګلونو له رنګونو جوړوه خبرې

که خدای ژوند راکړ نو جلانه د پښتو لپاره
پوره لرم يوه سندريزه زمانه خبرې

۲٦تله ۱۳۸۹
کابل نوا راډيو

د رڼا لاس کې خوړلي د شپو زنګ يو

زه، ماښام د يو او بل په رنګ کې رنګ يو

د تيتر په ګل څونډيو کې مو پيپه

په نکريزو کې پراته لانده لونګ يو

خوراو لور مکتب ته نه پريږدو چې عيب دی

پښتانه يو کلک ولاړ په داسې ننګ يو

خير که زه او نظر تم دې پر جبين شو

بويه تږي لاروي په چينه ړنګ يو

د جلان د غزليز فکر ډيوې يو

چې سرلاري د ګلاب ګلاب غورځنګ يو

اوبه اوبه ښایست چې مات ماتې کاندي خپل وجود کې
نو طبیعي ده چې تاثیر پیدا کړي بل وجود کې

ستا د ښکلا د یوې زرې حصې ته نه رسیږي
ما که هر څومره مطالعه وکړه د ګل وجود کې

ته چې له شرمه شوې خوله خوله په هغه مهال
میږي میږي مې له پښو سر ته راختل وجود کې

زه د جانان د خوبه وړو نازو څه ووایم ؟
بس خو ځونډې دي دلونګو د بخمل وجود کې

تاد جلان دا نوې نوې شاعري لوستې ده؟
کښلي يې ستا انځور د هر یوه غزل وجود کې

کب ۱۳۸۷ ۲۲

کابل نوا راډیو

www.sikaraam.com

نن ښه په ښکاره د ښکلا ښکار کوم تا غواړمه

تاسره د مينې يو بنډار کوم تا غواړمه

زه د خپل زړګي د شنه پټي په بريد ولاړ يمه

څار کوم ستا ګل زړګي ته لار کوم تا غواړم

لکه د باران اوبه له بامه په راځوړند تار
ژوند داسي داوښکو په سينګار کوم تا غواړمه

ستا په خاطر تيرې ماتوم د غره تمامه ورځ
تاته چې لونګ راوړمه کارکوم تا غواړمه

نن مي د جلان د شنه غزل شرنګا اغوستې ده
نن په تا يو خوږ هنري وار کوم تا غواړمه

سلواغه ۱۳۸۶ ۲

کابل نوا راډيو

زما اوستا منځ کې مدام داسې وبال ولاړ وي

لکه د شنو ونو په منځ کې چې دیوال ولاړ وي

له دې نه ستره خوندوره ننداره به څه وي؟

زما چې سر درته نسکور وي ستا جمال ولاړوي

د تصور په اینو کله څه داسې وینم

د اوړي شپه، ډنډ ډنډ خولې وي او شمال ولاړ وي

ډېرې معصومې او ساده خبرې مه کاروه

زمونږ په سترګو کې مدام یو پشکال ولاړ وي

د کور دیوال ته یې خاموش داسې ولاړ یمه زه

لکه تصویر حیران په پای کې د سریال ولاړ وي

مینې دې داسې خورې چارې پر جلان وکړې چې

ستا د یاد اور ته يې مدام غزلیز خیال ولاړ وي

لیندۍ ۱۳۸۵ ۹

شمشاد تیلویزیون کا بل

سترګي راواړوي له سترګو مې ستونه غواړي

ته وا د غره پیغلې له ښاره کتابونه غواړي

شاعر زړګی مې د یو روڼ نوښت په تمه ناست دی

نن په هیندارو د ګلونو قدمونه غواړي

خیر که پیمخي یادوو د ځوانۍ دور مو دی

خلک د اوړي په ګرمۍ کي بارانونه غواړي

ملګرو پاڅئ دغو سیمو ته رڼا نه پریږدي

دغه تياري د لمر د غشو ګذارونه غواړي

لکه ماشوم دغه جلان چې *اوتري پوتري کيږي

دلوپټي لاندې خندا غواړي نازونه غواړي

لړم ۱۳۸۷ ۳۰

کابل نوا راډيو

* دماشوم د زاريو حالت

شپه بې له ياره ده په خوب نه، په بيداره ښه ده

د درد ډيوه بله د زړه د رنځ د پاره ښه ده

داسې هم مه کوه چې هيڅ د نظر ست نه کوې

ګرانې! د ګټو ګلو منځ کې هم څه لاره ښه ده

!سپی زمانه د ښکلا تاندې غوښې خورې محبوبې

ستا د ټټر پر دروازه کليمداره ښه ده

جانانه! نن مې د زړګي* بهير کې لږ خو کېنه
دغه جونګړه د شاهانو له درباره ښه ده

جلانه ! څه ګناه ګناه وايي په لاس درغله
د ماهي غوښه ده حلاله   نه ، مرداره ښه ده

وري ۱۳۸۶ ۱۰
غزنی

* افغان ادبي بهير

ژوند لکه ياغي سمندر ناڅې د عشق وار راځي
رنګ رنګ لکه شنه زرغونه يار په دغه لار راځي

پل کې يې دښی   پښي څه رنه چينه راووته
داځلي که خير وي شين دلدل په ګلو بار راځي

يار چې د ځوانی په شرنګ کې هڅه د راتلو وکړي
ته وا د ګرمی په مهال شنه فصل کې مار راځي

ځنګه مو پيريان د ميني دې حالت ته نه نيسي ؟

داسې تماشو کې په بوډا سرې خمار راځي

وتراشه جلانه ! له ځوانۍ نه يې پيمخی رنګ

. غوړ لرګی داور په بلولو کې پکار راځي

زمري ۱۳۸۶ ۱۶

غزنی

ګرم نه دی جانان چې وعده نه ساتي

ګوره اوبه بله ډيوه نه ساتي

څه يې ساتې وسپېره د زړه غوټه

ګل هم په وجود کې وږمه نه ساتي

دومره ډير خالونه دې په مخ باندې

خلک خو په ښار کې رمه نه ساتي

راکړه کنه ياره دا اومه خولګی

اوړي کې څوک نرمه ميوه نه ساتي

ښه شو چې ساده جلان دې وواژه

پوی سړی نا چله سیکه نه ساتي

تله ۱۳۸۷ ٤

کابل نوا راډیو

چې د ګلپاڼو ایینې مو په نظر واوښتې

ښې شوې چې موږ ته د سندرو په هنر واوښتې

چې دیوې مسکا پر سر باندې عمرونه بایلي

دا ځلې داسې د الفت په جوارګر واوښتې

رنګ یې تك سپین دی او تنه یې تکه شنه لوړه ده

ساده زړګیه! څه د وړانګو په نښتر واوښتې

قربان دستړي ژوند جانانه هاغه پورې غره نه

سحر كې راغلې خو ماښام كې لكه لمر واوښتې

مينه ناك چم ته د ښكلا د اور له لوړ ديواله

جلانه ياره دا ته څنګه داسې زر واوښتې؟

كب ١٣٨٢ ٨

كابل تايمني رشاد ادبي كره كتنه

ته وا سره ګلونه پلوري راته ګوري

نن يو څوک ډير په زړه پورې راته ګوري

اننګي يې د پيچکو لاس کې اينسي

د سپرلي جامو کې ستوري راته ګوري

چې طبيعت يې سترګې پيغلې کړي نو ته وا

زماني له ښايست ښوري راته ګوري

کوم جنت يې د غوښتنو زړه کې شين شو؟

دا چې مړه مړه راته ګوري راته ګوري

عشق ترې مات کړ د حيا د دستور اصل

د جذبو لمبې ترې اوري راته ګوري

! د سالو لاندې مې پټ کېنه جلانه

د چم خلک له هرلوري راته ګوري

ورې ۱۳۸۳ ۲۶

اريوب ځاځي خيرمېنه

يوازې زه نه يم چې زړه مې ډير يا کم خوږيږي

دستا په تلو منې چې کور، کلی او چم خوږيږي

تانده ځوانۍ باندې ددرد پيټي وړي خود به ژاړي

په ګل اوږه چې تيږې بار کاندي د غم خوږيږي

دعاطفي هغه خواږه پړاو ته ورسيدو

چې زه خوږيږم هغه هم په هغه دم خوږيږي

د وريښمني جانان يوه نښه دروښيمه

دومره نازک دی چې خبرې کوي هم خوږيږي

جلان په تور ټوپک سوری شي نه خوږيږي

چې ګلالی سترګې دې ډکې شي له نم خوږيږي

مرغومي ۱۳۸۸ ۲

کابل نوا راډيو

په خپل مغرور فطرت کې ناستې له خپل زړه غربيږي

لکه سکروټه هميشه د اور په خوله غربيږي

ته د زړه غوڅو پرهارو له حاله څه خبره؟

ته خو دغشو په زور تل لکه لينده غربيږي

د خپل ښايست په دنګ ديوال سپرې راکوزه نشې

ستا څه حا جت دی چې په درد د کوم سپيره غربيږي

ته د ګل رنګو تصويرو مور د هيندارو دره

ته خو اوس ګرانې د ارزښت له روڼ کاله غربيږي

جلان دې څومره يادوې څومره پرې ګرانه يې ته

خدای دې ژنده کړه چې بيا هم ورسره نه غربيږي

وري۱۳۸۹ ۸

کابل نوا راډیو

لولم دې مدام ځکه د عشق په کتابونو کې
ته لکه ښکلا د غزل پټه یې لفظونو کې

زور د محبت که د شوخۍ تر پولې یوړو خیر
مرګ او ژوبله خامخا پیښیږي په جنګونو کې

سترګو یې دتاند پیغلتوب داسې نښانې رواړې
ته وا مرغاوۍ ناستې د جګو غرو ډنډونو کې

!څه خو به ضرور ددې راتلو ترشا لرو ګرانې
خلک د ثواب په خاطر لمونځ کا جوماتونوکې

څرخې یې جلانه مړې خولې د اننګو په سر
ته وا ډیوې بلې دي د ګلو په کورونو کې

زمری ۱۳۸۶ ۱۳

غزنی

درد

! قربان قربان گلاب گلاب محبوبې
ځواني دې گل باندې زهيره مه شه
ستا د خواږه وجود نازکه سيمه
د اور په لومو کې راگيره مه شه

له ژړا ډک ليک دې راور سيدو
گيلې دې ډيرې له جانان کړيدي
ستا د هغو اوښکو بلا واخلمه
د ليک لفظونه چې يې وران کړيدي.

زه يې ځواب کې درته څه وليکم؟
!زه خپل ضمير ته ملامت يم گراني
بايد حلال شم ستا دلاس په توره
! زه يو قاتل د محبت يم گراني

ماستا د ځوانو هيلو لو کړی دی

ستا ارمانونو ته مې سپک کتلي

چې زه اوته وو خدای مو ياد کړو سره

هغو قولونو ته مې سپک کتلي

تا په کره احساس د زړه له تله

زما د ژوند سترګو ته نور ورکړو

زما د پانې په شان ورک وجود ته

تا ګراني زور ورکړو سرور ورکړو

تا د رواج په تندي پښې کيښودې

ځان دې ژوندی حساب په مړيني کړلو

دځوانی مست ياغي باغي غرور دې

لوګی لوګی له پاکې ميني کړلو

دابې له قيده بې له شرطه منم

چې ستا پر زړه د غم غوبل تيرېږي

ژوند دې د سره انتظار خوله کې ولاړ

پر تا شيبه شيبه اجل تيرېږي

څومره ظالم څومره بې وسه يمه

ټکور مې ستا د رنځ تباکې نکړې

مادې د سترګو مبارکي اوښکې

چيرې په خپله لمن پاکې نکړې

ګراني ! له تايي راپه مخه کړمه

حال به د بدې غريبی ووايم

اوس مې چاړه چاړه دردونه خوراک

څه به د تورې زندګی ووايم؟

چې خدای مو هم سوالونه نه قبلوي

اخر د چا درکې ګريوان څيرې کړو؟

دې پښتانه محيط ظالم محيط کې

ووايه بل څيرې که ځان څيرې کړو؟

ګراني ! د خدای ومنه زما ومنه

نوره زما په مينه اور پورې کړه

مخ دې خپل ګل ګل ژوند ته وګرځوه

د زړګي ور رانه په زور پورې کړه .

زمري ۱۳۸۶ ۲۳

غزني

وچه منه

بیا هغه شپه ده بیا د شپې پاو باندې یوه بجه ده

بیا مې په زړه لکه باران د ګلو اوورېدې

بیا مې په رګ رګ کې د وینې غوندې وخوزېدې

بیا د ماضي په جزیره کې ګډ له تاسره شوم

ستا د خبرو ننداره کې ګډ له تا سره شوم

بیامې دا خپل لرګین صندوق خلاص کړی

بیا مې په سره دسمال کې ستا راکړې وچه منه

نیولی سترګو ته ده

هیره مې نه یې

خدای دې ما مړ کړي چې هیره دې کړم

دادی دستا راکړې وچې منې

دولسم کال لمانځم په اوښکو باندې

مرغومي ۱۳۸۸ ۲۵

کابل کلاچه

ورین تندي

مونږ رالوی شوي دالهام په ګلدرو کې یو چې

مازي کيسو نه دسندرو زماني جوړو

پرې تاوه وو مدام د ذهن هنريزه مچن

تورو ډبرو نه ګل رنګي ايني جوړه و

په خام نظر پوره تکيه مه کړه لاليه درځار

دا خو معمول دی چې لعلونه له ايرو راوزي

وخت به وي داسې چې پر مټو مو سپرلي راشنه وي

د ښايست غر به له وړو وړو لاسو راوزي

دا چې په ورين تندي مدام وړو ليوني نازونه

د ښکلا شا ته غنم رنګ مابنام په پام کې لرو

سپينه سپوږمۍ بويه د مينځي غونډۍ لاس کې لرو

د مړه نظر پر پول د ستورو بام په پام کې لرو

د انسانيت خواره ورغوي کې د ميني څاڅکی

د کايناتو د بډای حسن پاچا نوموو

د ژوندون واړه فلسفي يې شاګردۍ ته ناستي

ها   پښتني څانګه چې مونږه يې حيا نوموو

چې سرې غونډۍ د اننګيو راکړې کړو پر ځان

ته وا جامونه د اومو شيدو په سر واړوو

بيا نو طبعيت هم تماشي زمونږ د مينو کوي

شوخي د شونډو د مستۍ په سمندر واړوو

گرانه مني چې بغاوت د ژوند له پولې وکړو

اوروړین وخت د یاغیتوب له شرنګه غېږ کې نیسو

ورځ هم د سپینې اینې په بنه وخندوو

شپه لکه پیغله نجلۍ ړنګه بنګه غېږ کې نیسو

کب ۱۳۸۵ ۴

ننګرهار دوديزه مشاعره

پکتیا - ګردیز ښار

ګلابي خنجر

بیا راته ژوند

د یوې نوې ګلدرې دروازه پرانیستله

بیا مې دهیلو زوریدلې پیغلې

مړژواندي تن کې د هوس غوښتنې وغزیدې

بیا مې په درد کې تیره شوې زړګۍ

په ګلاب رنګه خنجرولګیده

ته وا چې توی شي په اوده ماشوم

ښې یخې اوبه

وبګنیده

بیا مې فطرت کې یوه زرینه نړۍ وغزیده

بیا مې نظر نظر کې

د مستانه سرورویالي بهیرې

بیا وخت حسینه لورینه وکړه

بیا د یو چا معصوم نازک وجود کې

ما د کالونو ورکه موندله

سلواغه ۱۳۸۸ ٦

کابل نوا راډیو

روماڵ

په سرو تارو جوړه روماله ! ژړوې مې ولې ؟

ته دماضي دا بې تشبې منظرې ولې راوړې؟

ته بنه پوهیږې چې د زغم لمن مې دوه پړکه ده

د ځواني مرګې مینې سرې خاطرې ولې راوړې؟

د زړه دپاسه دکمیس جیب کې دې نه ګرځوم

اوس له هغې اوس له ما لرې جدایي تیره وه

ځکه چې اوس د چا له مخه خولې نه پاکوې

اوس د زاړه صندوق په کونج کې زندگي تیره وه

اوس ته پوهیږې ؟ زماني جامې په ښځ اغوستي
اوس هم ژوند شته خو ژوند پیکه دی ژوند مزه نلري
اوس هم سپرلي ځي او راځي خو د ښایست پلو يي
د بې مودې ماشوم په ځیر رنگ کې سیکه نلري

اوس به يې څه په جاننه نومونو ونوموم؟
زیږ مازدیگر چېنه لري سره لوپټه نلري
چې يې د میني کیسي وړې په غزولي پړک کې
ها مین زړونه د رمز   هغه ایینه نلري

کلی یې شته کوڅه يې شته او کور يې هم هاغسي
خو د حجرې کړکی د سره لاس اشاره نلري
چې پخو شپو کې به له مړه قدمه هم ښوریده
هغه دوه چتی کور هغه اوږده زینه نلري

اوده احساس به مي د مړې مړې هیلي څه راویښ کړي؟
 د زړه نغری مي له ایرو ډک دی لمبه نلري
اوس هغه دنگ مین په ځان کې مات دی ځان ته ژاړي
اوس هیڅ تکیه اوس هیڅ باور په ژوندانه نلري

لیندۍ ۱۳۸۵ ۲۵

کابل شمشاد تلویزیون

www.sikaraam.com

نجلۍ

تورماښام دی د يو تت څراغ نه لاندې
د ښار واټ کې يوه پيغله ده ولاړه
تور وړوکی شال يې پروت په تورو څنو
خو له تورکميس يې سپني متې وتې
ته وړانگې د سپوږمی وي راپرويوتې
د شنو څانگو له مابين د ونې لاندې

دا نجلۍ گومان کومه مکتبی ده
په ښي لاس کې يې نيولي دوه کتابه
سپينچک مخ ته يې دزړو ژبې توسيږي
پرې باران د ښکلا شوی بې حسابه
يوې بلې خوا ته مخ اړوي داسې
ته وا غره کې چې هوسی د ښکاري غږ وي
اوريدلی ترهيدلي گورې هر خوا
له خوځښت يې راته داسې معلوميږي
چې وعده يې کړې گل نازک بدن يې

د اور مخي انتظار تبې نيولی

مينتوب يې پيغلتوب ته په ځولی کې

د کوم چا د ميني درد دې اچولی

داحساس په سردرو کې يې ځوک ګرځي

. چې د زړه کعبه يې ټوله پرې بايللې

ګوره ګوره يو زلمی يې خوا ته راغی

ورنږدې شو ورنږدې شو ورنږدې شو

پرې ور ړنګ شو وا دا ځومره شوخ زلمی دی

ترې چاپير يې کړل له غاړې نه لاسونه

ته وا باد کې دېبرې ونې ځانګې

ور خورې شي د څنګ بلې ونې باندې

ای لاسونه يې د يو بل لاس کې ورکړل

په خندا خندا جوړه د تيارو خوا ته

ور روان دي او ورو ورو په کې ورکيږي

ته وا غبرګ ګلان له يوې ځانګې راتوی شي

د ويالي اوبه يې واخلې وړي يې وړي يې

تر هغې چې اخر سترګو نه پنا شي

مرغومي ۱۳۸۷ ۸

نوا راډيو کابل

www.sikaraam.com

جادو

په زيارتونو مې بلا بلا ډېوې بلې کړې
د جمعې شپه به مې تر سپین سحره تېره کړله
ما به خالق ته د دعا لپو کې ته کړلې
ما به دنیا شاته ګوزار کړه ما به هېره کړله

په جوماتو کې مې دعا له ملایانو غوښته
او ملنګان مې له لمنو نه هم ډېر ونیول
ستا پر کافر زړه خدایزده څه ویښتان د ظلم شنه دی؟
تا کرم خولې ته زما زهرګنډېر ونیول

خو اوس دې پایلې ته صنمه! رسیدلی یم چې
نور مو په منځ کې څه د مینې په نوم پاتې نه دي
ما هم د مینې له روا لارې بې لارې ګڼه
لا خو ژوندی یمه د فکر پینې مې ماتې نه دي

په تا مې زړه د دردو نه کېږي خوځه و کړمه
هم نامجبور کړم چې له بلې لارې کار واخلمه
هغه متل دی ناروا شي ضرورت کې روا
لویه ګناه کوم په لاس کې به انګار وا خلمه

پرون دې ښار ته و راغلی بنګالی جادوګر
په لوړ قیمت مې د جادو طریقه زده کړه ترینه
په هریو لفظ کې یې لمبې وې د قاتل جهالت
خو ځان مې ټینګ کړ او په شنه زور مې پخه کړه ترېنه

ګرانې !خبره اوسه و ګرانې خبره اوسه
بیا دې ګیله ،هیله ،زارۍ ،سوال او ژړا نه اورم
بیا که د سیوري غوندې ګام په ګام راځې راپسې
بیا دې په خوله کې قسمونه د وفا نه اورم

بیګاه ته څم د هغې جګې هدیرې په لورې
په یو لویدلې زاړه قبرکې به شپه تېروم
نوم دې ترمه د جادو په سرچپه ټکو کې
د نوم پر تورو دې د تور جادو نیزه تېروم

که دې قاتل اقدام کې یوځلې کامیاب شومه زه
ستا د خوبو پسته مسته نړۍ به ولړزوم
بیا به له خپله سره کلوښتې کلوښتې څښې شلوې
په خدای ظالمې ! پخپل ځا ن پسې دې وژړوم

زه به دمینې تار د بل چا سره نه غزو م
خو تا به هم چېرې د مینې په نوم یاده نکړم
د درد پر ګنو جزیرو به دې ورګډه کړمه

د ژوند زرينو ګلدرو کې به دې ښاده نکړم

بيا چې د کلي د ګودر پر لاره ځمه کله
په جادويي زور به مې ټولې جينکۍ يادوي
زه به د شنه څادرنه لاندې غلې غلې خاندم
ځوک به ځواني يادوي ځوک به مې شړۍ يادوي

!بيابه د کلي د ودونو شرنګ او شرونګ کې   ګلي
مستو چمبوسره وريتې ټپې ووايې
بيا به دې خولې نه زما نوم بې واره وغزيږي
د جنکيو په ټولي کې به نارې ووايې

لينديۍ ۱۳۸۵ ۱۳
شمشاد تيلويزيون کا بل

بس ده

بس ده د زړه په دروازې پسې مې
نوره د کرکې زنګ وهلې تاله اچومه
بس ده د ستا له اينو سترګو دنيا نه وينم
بس ده د زړه چوکټ کې
ستا ګلابي تصوير ته
نور لکه ناوې په سرو سلګيو نه ژاړمه
بس ده په خپلې عاطفي باندې مې اور لګوم
بس ده پښتو له ميني نه ځاروم
خپل احساسات مې په ځنځير کې د غرور تړمه

په اخري ځل دا وعده کومه

نوره دې نه يادوم

له دې نه وروسته دې پخه هيروم

سلواغه ۱۳۸۸ ۳۰

کابل نوا راډيو

لکه ماته ايينه پيغله

پلار مې خان د کلي دی بيخي لويه حجره لري

سره شړی په ولو لري ښه جګه شمله لره

ښه زين کړی اس لري او ښه توره تيره لره

ټول کلی يې حکم مني ځومره دبدبه لري

پلار مې د غرورپه نيلي سپور و ځان يې نه ليدو

دنګ و په خپل ځان کې مقابل انسان يې نه ليدو

نيغ به يې اسمان ته کتل ټيټ جهان يې نه ليدو

ځان باندې غره و خو دلوی خدای شان يې نه ليدو

www.sikaraam.com

پاڅیدو په نه خبره خرپ سرې یې وواژه

دومره بې پروا ته وا هوسۍ بچې یې وواژه

خدایزده چې د چا د قسمت شین بنګړی یې وواژه

قتل سره جوخت د یوه ژوند سپرلی یې وواژه

تیرې اوه ورځې نه وې لربر خانان جمع شول

ښې ستري حجرې ته بډاګان او ځوانان جمع شول

هر خوا سپین پټکي وو طالبان ملایان جمع شول

غبرګ غویان حلال شول ولسي ملکان جمع شول

جوړې ننواتې شوې جرګې چې تړون وغوښتو

قتل او په بدو یې د ښو پیوستون وغوښتو

زه یې په ژړا ورکړم له ما یې سکون وغوښتو

زما د روح په مرګ یې زما پلار ته ژوندون وغوښتو

زما انساني حق زما د پلار دغو کړو وړو یوړو

خوږ نعمت ارام د ژوند ، لمبو یوړو لمبو یوړو

شرنګ مې د ځوانۍ د غم خنجر د غم چاړو یوړو

ها ګلابي رنګ مې زیړ په رنځ شو اندیښنو یوړو

زه د ژوند په ښو کې لکه ماته ایینه پیغله

زه د زمانو درد په خټو کې پرته پیغله

زه له خندا لرې په ژړا ویر کې راشنه پیغله

زه د بد رواج غشو خوړلي ښتنه پیغله

لیندۍ ۱۳۸۵ ۱٤

کابل شمشاد تلویزیون

ښځه

مونږ همیشه ښځې ته

د خپل شهوت له دروازې کتلي

مونږ همیشه ښځه

د نارینه د څو شیبو د خوشالۍ لپاره

یوه اله ګڼلې

مونږ همیشه ښځه

په مقابل کې د ځان

د بې ارزښته مات خاورین لوښي نه ټیټه ګڼو

او داسې نور درواخله

خو مونږ هیڅکله

د انسانیت ددغې نیمې نړۍ

معنوي اړخ ته قایل شوي نه یو

مونږ ښځه تل

دمور خور لور او د میرمنې په نوم یاده کړې

بس له ادمه تر دې دمه پورې

ددې شعار سیوري ته ژوند تیره وه

هغه رښتونی حق چې ښځې ته اسلام او انسانیت ورکړې

مونږ د غرور ګونډې وهلې پرې

او پټ یې ساتو

ځکه که دا حق ورکړو

نو بیا خو دې نړۍ کې

مونږ بې غیرته او کچه خلک یو

کب ۱۳۸۸ ۱۱

کابل نوا راډيو

ازادي

ازادي د ژوند د پيغلي ګانه بويه

ازادي د سل رنګه ښايست چينه ده

ازادي د وړانګو دنګه مناره ده

ورنسکوره هره ګل ګل زمانه ده

چې پراته يې منځ کې واړه کاينات دي

ازادي د قدرت هغه دايره ده

انسانيت چې يې د ذوق پر شونډو لولي

د فطرت په لاسو کښلي ترانه ده

ازادي دکيف لبريزه پيمانه ده

لکه مور لکه جانان ،جانان خوږه ده.

ازادي د باد ورغوي کې ډيوه ده

نو اسان يې بلول نه دي جانانه

ازادي تازه په يو سمندر وينو

تش په خوله يې لوړ ساتل نه دي جانانه

ازادي راوړل د قاف غره ماتول دي

د پاخه فصل ريبل نه دي جانانه

ازادي د لمر د بام پر سر قدم دى

دخپل کور بام ته ختل نه دي جانانه

ازادي ده د جاهل دور وژنه

ازادي د ورور وژل نه دي جانانه

له ادمه تر دي دمه پري ژوندى يم

ازادي زما سمبول زما نښان دى

رانه ستوري لکه اوښکي پرې راوري

دا زما د ازادئ د عشق ګريوان دی

د نړئ د ازادئ د تاريخ يون کې

طلايي تاريخ زما په کې روان دی

زما وجود د ازادئ له خټو جوړ دی

ازادي زما مذهب زما ايمان دی

چې پر سر مې د وياړونو توغ رپيږي

نوم مې ګران افغانستان دی

زمري ۱۳۸۷ ۲۸

کابل ــانتر کانتيننټل هوټل . دا زادئ مشاعره

فلسفه

په دې کيسه کې لرم

يوه ځانګړې فلسفه د ميني

جانان ته وګورم

په ځان مين شم

مور

د مور ورځ ده په ګلونو لمانځل کيږي

په ډاليو په رنګونو لمانځل کيږي

په خوږو خوږو غږونو لمانځل کيږي

په شاندارو محفلونو لمانځل کيږي

زه څه وکړمه چې نه لرم مورجانه

زه يې ياد لمانځم په سپينو سپينو اوښکو

زما وجود نن د دردونو سمندر دی

لوند او خيشت دی ښه په وينو وينو اوښکو

زه نن ځان احساسومه په نړۍ کې

له تر ټولو یو بې وسه اوبې کسه

ته وا خوله ،سترګې، لاسونه پښې مې نشته

ناهیلي مې رابهیرږي له نفسه

زه نن ناست یم د تودې ژړا په غیږ کې

ایینه د تیر زمان مې پرته مخ ته

پکې وینمه څیره مې د مورجانې

په زړګې خورم د دردونو لښته سخته

بختور دي هغه څوک چې لري میندې

ورکوي مبارکي په مینه مینه

او خورې میندې یې هم خپل اولادونه

نازوي او ښکلوي په مینه مینه

نو زه هم دمور سپیڅلي لوړ مقام ته

ورکوم مبارکي د مور د ورځې

دا نړۍ څه چې جنت کې دې ژوندۍ وي

سوله مخې خپلواکي د مور د ورځې

غبرګولی ۱۳۸۸ ۲٤

کابل نوا راډیو

د مور ورځ

کلي

هره خبره دې

د کايناتو د ښکلا د دروازې

رڼه کلي ښکاريده

خو اوس جوته شو چې

هره خبره دې رڼه کلي ده

مګر خلاصيږي پرې د شنو دروغو

د توربخونی نړۍ زيره او کچه دراوزه

کب ۱۳۸۸ ۹

کابل نوا راډيو

www.sikaraam.com

شاعر او تیږه

!شاعر : نوم دې مېينه د انسان په شان ته ګوري تيږې

! نن دې راسپړم راز کوو خبرې نورې تيږې

تيږه : شاعره! خپله ورکه بل ځای چيرې ولټوه

خپلو پوښتنو ته ځواب ما سره مه لټوه

شاعر :تيږې ! قربان دې شم ما دوست وګڼه حال ووايه

ستا په ځيره کې داسې بل ډول تاثير راشين دی

ستا له خبرو نه سرې سرې سلګی وريږي

ستا د اواز په رپيدونکې تار کې وير راشين دی

ګراني ! دستا په سوزيدلي تپي تپي رنګ کې

د يوې غوځې ميني دوه پړکه تصوير راشين دی

اخ په تا د کومو ستمګرو لاسو سيوری شوی؟

په هر يو رګ رګ کې دې خاپ خاپ د يو تير راشين دی

تيږه! شاعره! اوس چې مې راسپړې راته غوږ ونيسه

مونږ و سل ګونه کاله وړاندې دوه خواږه مينان

جانان زلمی و او زه هم ومه ښه ڇته پيغله

مونږ د يو کلی يو ګاونډ د يو کاله مينان

مونږه په زړونو کې د يو بل سره ژوند تيراوه

مونږ د فطرت په پسرلي کې و راشنه مينان

مونږه حيا لکه سينګار لکه ايمان بلله

مونږ د ياغي محيط په خوله کې پښتانه مينان

شاعر : د ژړغوني غږ بلا دې واخلم وايه کنه

د درد د پاڼو دهر لفظ مانا راښايه کنه

تيږه ! شاعره! پوی نه شوو چې څه ټکه راولويدله؟

زه او جانان يو څو شيبې په لار کې ودريدو

غوښتل مو يو بل ته د زړوپه ژبو وغږيږو

د يو زرين جهان په سره ګلزار کې ودريدو

خو يو ناڅاپه يو مرګونی غږ مو غوږ ته راغی

وې يې هغوی ګوری د سرې بې شرمۍ اور شويدي

دغو بې شرمو خو زموږه پښتو سپکه کړله

راځـئ چې ويې وژنو دا دوه کسان تور شويدي

مونږ پوهيدو چې زمونږ ترونه او زمونږ پلرونه

دلته د يو بل سره ژوند کړي د تربرونو په څير

مونږ پوهيدو چې زمونږ مرګ به په بوږي ټوپک وي

مونږ به په ډزو کړي سوري د غلبيلونو په څير

جانان ویل چي ګراني ! نوره کلیمه تیروه

راځه چي ښني سپکي کړو بله چاره پاتي نه ده

توکل په خدای یا به مو وژني یا به ځان خلاصوو

همدا دوې لارې دي او بله لاره پاتي نه ده

مونږه په منډو شو د شنو کروندو شنه لمن کي

مونږه د غره په لور د تیښتي لاره ونیوله

راپسي چیغه شوه له کلي ښه په شور او ځوږ کي

د هوډ په لاس مو د توکل هینداره ونیوله

شاعره ! مونږه چي رانیغ شوو په دې خړې غونډې

زړونه مو خولو ته راختلي وو مزل نه کیده

هر څو که مونږ په چټکتیا د ځوانی زور اچوو

ښني او لاسونه مو بې دمه وو څه چل نه کیده

بس د اوږدو اوږدو ټوپکو د خولو نښه شولو

جانان مي څو ډزه په ګل ګل بدن ولګیده

زما هم سر نه چرمداره لوپټه وښویده

ددرد په غشو مي دهیلو چمن ولګیدو

جانان په وینه وینه خولي کي راته وویل چي

ګراني ! قربان دې شم زه مرمه خو ته ځان خلاصوه

دا ظالمان به دې په کاڼو باندې ساه وکاږي

له دې تورلاسو نه ګلاب ګلاب ګریوان خلاصوه

غوښتل مي وو ایم جانانه له تاسل ځله ځار

خو نامعلوم لاس دیار خولې نه سلګۍ وشلوله

زه هکه پکه شوم د ځان له واکه ووتمه

اسماني تيکې مو د زړونو لړۍ وشلوله

بس ما په غیږه کې جانان ړنګ بنګ راوړلو

!خدای ته مې سوال وکړو چې خدایه ! ته مو وینې خدایه

ما ژوندۍ تیږه کړه چې ذکر ترقیامته وکړم

!په مینه مینه د جانان د پاکې مینې خدایه

زه خالق تیږه کړم دې وخت کې زورور د کلي

راغلل شهید جانان یې څو ډبرې نور وویشتو

بیا یې زما په خوا کې څیر جانان ته وکیندلو

د یو سپیڅلي عشق تندی یې په پیغور وویشتو

شاعر : تیږې ! بخښنه غواړم خاص یوه پوښتنه کوم

دا زه منم تاسو ضمیر ته ازادي ورکړې

خو اوس دنور په کرشمو کې یو بل وینی کنه؟

تاسو خو مینه کې سپیڅلي قرباني ورکړې

تیږه :   شاعره !ووایم که نه وایم خو وبه وایم

رب دی د پاکو او سپیڅلو زړونو تل ملګری

مونږه په مینه کې ښه لویه مرتبه ګټلې

شکر خالق دوباره راکړو ماته خپل ملګری

نو ته پوهیږې ؟ چې مونږ څومره بختور خلک یو؟

مونږه یو خوږ سپیڅلی ژوند د ژوند په مړینه کوو

شپه چې پخه شي یار له خاورو زه له تیرې ووزم

بس ټوله شپه د یو او بل په غیږې کې مینه کوو

غبرګولی ۱۳۸۵ ۹

لوګر دسنځل ګل مشاعره

مونږه د مینې اوښکلا قانون ته ژمن خلک یو

زمونږه کار د ګل هیندارو نه د ګرد مینځل دي

www.sikaraam.com

هسې خیالونه په لفظونو کې پېيل هم نه دي

شعر دتناکو په اوبو باندې د درد مینځل دي

سلواغه ۱۳۸۷ ۱۲

کابل نوا راډیو

???

چې لمبوي يې هر نظر په زهرجنو کتو

د کوم طبيب په مخکې واچوو د درد لاسونه ؟

بدرنګوي چې د ګلپانو د پېغلوټو څنې

خدايه په غشو د باران وله د ګرد لاسونه

???

د اوښکو زړه مې د ګريوان د ريښنو لپو کې اوس

د اميد ترخ کې په سلګو کوي جانان ته دعا

بلا دې واخلمه سپوږمۍ ستورو ته ووايه چې

په نوراني شونډو وکړي افغانستان ته دعا

???

پرې خوره به شي د شنه فصل قالينه

نه ده دا چې مو د فکر کڅ ويجاړ دی

څوک دې نه کا د پښتو د ورکې هڅه

ددې ژبې تر شا لوی ولس ولاړ دی

ورى ۱۳۸۹ ۱۱

کابل نوا راډيو

???

ياد مو د بې غورو په نوم نکړې پام لمرمخيه !مونږ

کړې په مرګوني وخت کې هم هڅه تر ګله ده

تلو چې يار له څنو نه يې سور ګلاب راولويدو

دغه خاطره نه ده د سره اجل منګوله ده

www.sikaraam.com

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۴

غزنی

سپین ګلابونه يې دسترګو له درو بهيږي

بيا دجانان د احساساتو پسرلی ياغی دی

بس چې مې ووينې راغاړي وزي زه څه ملامت؟

زه په خدای ډيره ګذاره کوم خو دی ياغي دی

سلواغه ۱۳۸۷ ۷

کابل نوا راډيو

???

د زړګيو دبنتي تړې درته ناستي

د لمدو څڼو بارانه چرته لاړې؟

د اختر شپه ده يوازې زه او زړه يو

یادوو دې ډیر جانانه چرته لاړې؟

١٣٨٥

اریوب ځاځي خیرمېنه

د کوچني اختر شپه

سترګې د جانان زما په لیدو په ځان کې ورکې شي

څومره لېونۍ دي په ځوانۍ کې زړښت غواړي

سوې مو سیني د ارمانونو په سکروټو دي

دا للمي د څڼو له اسمان نه اورښت غواړي

کب ١٣٨٥ ٢٥

غزنی

ای! په بسملو ارادو به منزل څه وګټو؟

د ژوند په دښته مو د هر مزل اغاز رنځور دی

اوس مو تودې سندرې رپي لکه جال د غنې

په دې ماحول کې حقیقت مړ دی مجاز رنځور دی

کب ۱۳۸۰ ۸

کابل

???

د ازمېښت لاره مې ونيوه بخښنه غواړم

دروازه څوک خلاصوي؟ شپې نه پېژندونکي غړ ته

د زمانو د اداګانو غلامي به وکړي

که مخامخ شوې دحسينو قتلېدونکي غړ ته

تله ۱۳۸۵ ۲۵

د شمشاد تيلويزيون کابل

www.sikaraam.com

□□□

نا څاپي راباندې ولې راخوره شوې
د تازه خيال ډيوګۍ دې رانه مړه کړه

کج بانه يې د نظر ادا ته تم دې
بختور دې پوهنتون کې کوې زده کړه

ليندۍ ۱۳۸۵ ۲۰
کابل پوهنتون د پښتو ادبياتو څانګه

□□□

وخت به وي ها غر نه دی!؟ سردار به د سپرليو وي
بيا به يې د پښو چينو کې هر يو پاچا مخ مينځي

څه چې څو زړګيه! شپه دهغه کره وکړو چې
ناز يې هم پښتون وي په سنګينه حيا مخ مينځي

□□□

چينه مخ يې دموسکا په ګلو رنګ شو؟

که په زيړ مازديګري کې لمر راړنګ شو؟

ناز يې نه کوي مستي د نظر لاس کې

د هينداري په قالب کې ګلاب زنګ شو.

□□□

سره لوپټه دې وينم رپي خو اواز دې نشته

لکه کوي يو څوک د غره لور ته له دښت خبره

جانانه ماته کټه مټه شي ستا غيږه راياد

وريځې چې پيڅو کې راتاوکړي د اوربښت خبره

□□□

د خوښۍ پولې نه یو څو جهانه هاغې خوا ته

لکه اونیز مړی کوږ پروت پښو داجل کې یمه

زما او خندا ترمنځه لوی غر د ژړا پروت دی

په دې ګمان مه شې چې شوم دې په محفل کې یمه

□□□

ګله !قربان زړه د شاعر مه وژنه

هنر چې مړ شي زمانې مړې شي

!معما د ددرد دې راسپړه جلانه

زر شه چې ګرمې تلوسې مړې شي

□□□

.لږ خو مې جانانه د نظر په لور درواړوه

مینځم د ګلاب کنډول کې مینه په خوږو اوبو

خیردی که ښایست دې دناز سیوري ته نسکور کړمه

ګراني! خلک تل لمبوي مړي په تودو اوبو

وري ۱۳۸۶ ۲۲

کابل

□□□

چې جهالت په وحشيانه لاره روان کړي

لا غرق نه يې له دې نوره به غرق څه وي؟

د کنځلو په بدل چې کنځل درکړم

نو زما او ستا ترمنځه به فرق څه وي؟

غزنی

□□□

اوس مې نيولې د اغزنې مينې لار جانانه

لکه لمر ګر ځم کړۍ ور ځ په يو مدار جانانه

د ليونۍ خندا نعمت راباندې مه بندوه

!پر مونږ مدام کوه دداسې تورې وار جانانه

???

څه ثبوت د سوال دې نننې انکار ته وړاندې کړم؟

هی افسوس جانانه چې پرون خبرې نه کوي

کوم جادوګر ناز د محبت له سيمې ويستو؟

ګل جانان مې اوس په ټيلفون خبرې نه کوي

زمري ۱۳۸۶ ۱۰

غزنی

???

څه که زه اوته نن يو بل نه پردي يو

په دنيا د محبت کې خو ژوندي يو

کاينات دې ښکلا بل چا ته پيرزو کړي

مونږ د خپل وجود تر شا شنه پسرلي يو

زمري ۱۳۸۶ ۲۵

غزنی

□□□

ته چې راته وخاندې زما هم مينه ځوانه شي

بريښ کوي ضرور سترګې چې لمر خوا ته کاته وشٍي

خير دی زه خو مړ صحيي خو ته جانانه پام کوه

هسې نه څه چارې دې په تکه سپينه خوله وشي.

سلواغه ۱۳۸۳ ۲۲

□□□

هسې دې کلي ته راپېښ شوم اړول خومې نه

دا چل چلند د میلمنو سره ښوک ښه نه ګڼي

ږز که کوې نو د ټېر پر سر مې ګل ایښی دی

مرورتوب د پښتنو سره ښوک ښه نه ګڼي

لیندۍ ۱۳۸۵ ۱۹

د شمشاد تیلویزیون کابل

???

چې د ځوانۍ زور یې اوبه شي رنګ شېبې ترې یوسي

دلیوني حسن خاوند به ځان ته هله پام شي

هغه چې ځان سینګاروي د لمر رڼا ته مدام

زما رېښې رېښې ګرېوان ته به یې کله پام شي

وږی ۱۲ ۱۳۸۲

کابل

???

ټس ووهي چاود شي پر هار لوند شي په سپينو وينو

داسې څوك نشته چې مو كړي ټكور ټكور تناكې

ساده پيغلوټې د ډوډۍ د پخولو شوق كې

په ځان پوه نشوه ترينه څڼې كړې تنور تناكې

□□□

سره ټوټه له سرتړم په رنګ يې د تربور غواړم

لاندې له سالو يې دريابونه د سرور غواړم

دنګ سر مې نسكور په سجده يو خدای ته او نور جلان

مست پښتني خوی كې پښتني هوډ او غرور غواړم

وري ۱۳۸۶ ۱۰

غزنی

□□□

په حسين ولس مې داسې مرګی سور دی

لکه ګډ چې په بې موره وریو پړانګ وي

ددې ښار بادار مثال هم داسې دی چې

یو ملنګ یوه خورجینه یو یې ډانګ وي

غبرګولی ۱۳۸۸ ۱۷

کابل نوا راډیو

???

خدایزده چې کوم شک مو محبت کې دروغ وکړل؟

اوس زما او ستا ترمنځه ټول حقایق ماته خوري

ګوره له شاعر نه په هر خیال شننه مه غواړه

شعر خو بې مفهومه کیف دی کیف کې منطق ماته خوري

سلواغه ۱۳۸۷ ۱۲

کابل   نوا راډیو

???

دغه مینه ناک دور کي څومره تنده تنده ده؟

زه مرمه په ګل پسي او ګل مري په بل ګل پسي

خیر دی که مي هیلي بدرګه ستا د ښکلا شولي

اړوي لمني کوچی پیغلي په بخمل پسي

□□□

خدایه نور راکړه زورور فکرونه

سر ته مو راوله د سر فکرونه

دمحبت په تارو کلک وتړه

د بر کابل د لر خیبر فکرونه

□□□

!ستا د قدم د غبار رنګ پسي مو هم جانانه

د ریګ روان غوندي د دواړو سترګو تور ښویږي

www.sikaraam.com

هر ماسخوتن په هغه کور پسې چې ته پکې يې

يقين دې وشه زمونږ د کاڼو ختو کور ښويږي.

???

جانانه رحم ته اور واچوه د ظلم په لاس

ښايست چې کاڼی شي شاعر ته په هنر کې پټ شي

چې مې له مينې پټوې سترګې اشنا حق لرې

ستوري چې خوب کوي د وريځې په څادر کې پټ شي

???

اينې ته مې د زړه دوخت انصاف نه

خاص را پاتې ديو تك تور کاڼي وارشو

سندريزو سترګو چېرته رانه ولاړئ؟

 تخيل مې د رباب شکېدلی تارشو

ځاځي اریوب خیرمېنه

\

□□□

ګام ګام ته یې د نوي ښکلا ور پرانیستل کیږي

ژوندون چې مینه ناک شي د نفرت له نږی ووزي

اشنا تنګ نظري کول ښه کار نه دی راړنګ شه

انسان باید په ژوند کې دخپل تن له کږی ووزي .

چنګاښ ۱۳۸۶ ۱۵

غزني

□□□

پاچا یې هم په توره د خپل زور ماتوی نشي

خبره چې ولاړه په دلیل او په منطق وي

جلان څه ګرم چې ټوله شاعري يې مينه مينه

انسان بايد په ژوند کې خپل مسلک لره صادق وي

غبرګولی ١٣٨٧ ١٢

کابل   نوا راډيو

www.sikaraam.com